

Christina Västerbo

Härnösands Konsthall, till 5 januari 2013

Senast jag såg Christina Västerbo var 2007, då hon visade disigt dova och drömlika landskapsbilder på Galleri Bechstein. Beslöjandet uppfattade jag som en distans till och ett förhållningssätt till erfarenheter som just ligger under den synliga ytan, som undflyende tankar, minnen, känslor. Ett sätt att visuellt gestalta detta är att göra halvabstrakta bilder, där transparensen görs synlig mellan det konkreta och det underströmmande. Mellan föreställande och igenkännande naturalism och motsvarande ren föreställande abstraktion kan man tänka sig ett ingenmansland, ett gränsland som är minerat av argument från bägge hållen.

I utställningen nu på Härnösands konsthall har hon gått ett steg längre mot abstraktionens hemvister. Med titeln Patchwork quilt (Lapptäcken) pekas omgående ut fragmentet, eller detaljen, som den minsta gemensamma nämnaren. Verkligheten består av myriader av bitar, ett sammelsurium av informationspartiklar som vi måste sortera och inordna i logiska mönster för att kunna förstå. Vi känner till ett lapptäckes ovilja att följa den regeln, här möts vad som helst som kommer i dess väg, med det ostrukturerade och fria som dess egenskap. På samma sätt framstår Christina Västerbos nya arbeten som sammanflätningar mycket för sammanflätningens egen skull. I stället för att välja och värdera enskildheter att lyfta fram väljer hon det närmast terapeutiska sättet att låta allt komma till tals, sedan långsamt och tålmodigt hopfogat till visuella berättelser där bitarna sorteras i mer eller mindre dekorativa mönster efter färg och form. Hon gör en särskild poäng av själva hantverksarbetet, genom att i flera fall använda sytråd som hon låter hänga fritt och oklippt, och genom broderier som fogmassa mellan de olika bildpartiklarna.

Även om det finns antydningar till föreställande "elementarpunkter" överallt i utställningen, som enkla landskapsdetaljer och människofigurer, så har jag svårt att se någon berättande historia i den mening vi lägger i ordet. Den geometriska abstraktionen har helt tagit över, och det som kvarstår är ett antal konstruktioner, eller system av avlagringar. Kalla det minnesfragment, eller fria anteckningar från en varseblivandets loggbok. Men eftersom det i stort sett är meningslöst att försöka läsa bildserierna till möjliga sammanhang så återstår att se dem som just lapptäcken, att stanna upp inför och kanske mest beundra som dekorativa och långt drivna hantverk.

Problematiseringen finns där, omkring kvinnlig tradition (syendet), omkring geometrisk tradition, men även kring måleriet som yta och objekt. I ett par tre verk har Christina Västerbo låtit arbetet gå ut i rummet som skulpturer. Som bäst lyckas hon i "The Sewing Table", där en målad duk med närmare tusen bildrutor står uppställd på ett skrivbord bemålat som en överinzoomad pixelbild. Det verket sammanfattar kanske hennes utställning till en syntes av konstnärlig arbetsplats och arbetsprocess, med det fysiska materialet som förutsättning och det imaginära som dess formgivare, och – opponent. Allting är ändå inte som det synes vara.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2012-12-20